

Τριᾶται Δεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶται Δεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 15 Νοεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 12

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωπότη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, (μετὰ εἰκόνων), μεταφρ. Β' — ΤΟ ΤΑΞΙΜΟΝ, Νεαπολιτανικὸν διήγημα Salvatore di Giacomo. (τέλος). — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτορος Μαλῶ, μεταφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὄντες τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὴν Β' Περίοδον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται θερμῶς ν' ἀνανεώσωσιν τὴν λήξαν συνδρομὴν των, διότι ἡ μὴ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις αὐτῆς ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν τοῦ φύλλου.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ἸΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Αἱ ἀγωνίαι τῶν πρώτων ἡμερῶν τὴν κατέλαβον ἐκ νέου.

— Τί νὰ κάμῃ; νὰ τὸν ἴδῃ; ... ὦ! ὄχι. Νὰ φύγῃ καὶ πάλιν!... Ἀφοῦ ἐκεῖνος γνωρίζει τὸν κύριον Βαλόν, τίς οἶδεν ἂν δὲν ἐπανέληθ' ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ ἐργαστάσιον;... Τίς οἶδεν ἂν ἡμέραν τινὰ δὲν ἐπανευρεθῶ ἐνώπιόν του, χωρὶς νὰ δυνηθῶ ν' ἀποφύγω τὴν παρουσίαν του.

Καὶ μεταβαίνουσα εἰς ἄλλην τάξιν ἰδεῶν:
— Πόσον τὸν ἠῦρον ἠλλοιωμένον σήμερον τὸ πρωῒ, ὅτε τὸν εἶδον... πόσον φαίνεται ὅτι ὑποφέρει!... Πόσον τὰ χαρακτηριστικά του ἐφθάρησαν!... Πόσον εἶνε περίλυπος καὶ καταβεβλημένος! Ὅποιον μῖσος πρέπει νὰ τρέφῃ πρὸς με... Καὶ ἐν τούτοις ἡ ὄψις του δὲν ἔχει τὴν ἐκφρασὴν ἀνθρώπου μισοῦντος...
Ἐμείνε βεθυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις της.
— Ὅδὸς Ῥώμης 79... ἐπιθύρῃσεν, ὦ! οὐδέποτε θὰ ὑπάγω.

Τί θὰ ἐσκέπτετο ἂν δὲν ἐλάμβανε λέξεις τινὰς εὐχαριστηρίους! Θὰ ἐσκέπτετο ὅτι ὑπεγράωσε μίαν ἀτάφαρον, μίαν ἀχάριστον... ἴσως μητέρα παντελῶς ἄστοργον.

— ὦ! ὄχι, οὔτε αὐτό! οὔτε αὐτό!
Νὰ τῷ γράψῃ, εἶνε δυνατόν! Γνωρίζει ἐκεῖνος τὴν γραφὴν της... Ναί, ἀλλὰ δύναται νὰ τὴν ἀλλοιώσῃ καὶ εἰς τοῦτο εὐρίσκει τὴν καλλιτέραν καταφυγὴν.

Τί νὰ τῷ γράψῃ;
Ἄ! ἂν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ νὰ ἐλάλει ἐλευθέρως ἡ συζυγικὴ της καρδιά, ἡ καρδιά της ἡ τόσον πλήρης τρυφερότητος καὶ ἔρωτος!
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τῇ εἶνε ἀπηγορευμένον.

Τέλος χαράσσει ἐπὶ τοῦ χάρτου γραμμαῖς τινὰς μὲ χεῖρα πυρέσσουσαν:

«Κύριε Πέτρε Βωφόρτ,
» Ὁ κύριος Βαλόν μοὶ ἀνεκοίνωσε τὸ ὄνομά σας, τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀφοσίωσίν σας. Ἡ μήτηρ τῆς μικρᾶς κόρης, ἥτις ἄνευ τῆς συνδρομῆς ὑμῶν, θὰ ἐπνίγετο σήμερον τὸ πρωῒ εἰς τὴν διώρυγα τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. αἰωνίως θὰ μνημονεῖται τοῦ ὀνόματός σας εἰς τὰς προσευχὰς της. Καὶ ἐφ' ὅσον ζῆ ἡ Σοφία, ἡ κόρη μου, θὰ ἐνθυμηταὶ ἐκεῖνον, ὃν θὰ τὴν διδάξω ν' ἀποκαλῆ πατέρα της...»

Ἐσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὸ ἐσπέρας τὴν ἔρριψεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Μετὰ δύο ἡμέρας — ἦτο πάλιν Κυριακὴ — ὁ Βαλόν τὴν ἐπισκέφθη.

Ἐν πρώτοις ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῶν παιδίων. Ἡ Μαρκελίνα τὸν καθήσυχασεν.

— Οὔτε καταρροὴν ἀπλὴν δὲν ἐπῆραν.
— Τόσῳ τὸ καλλίτερον.

Ἐκάθησεν ἀντικρὺ της. Τὴν ἐθεώρει μετὰ δειλίας.

Ἡ Μαρκελίνα ὑπωπτεύετο τὸ αἴτιον, τὸ ὠδηγήσαν τοῦτον παρ' αὐτῆ; ἀλλ' οὐδὲν ἐτόλμα νὰ εἴπῃ, καὶ κατέσασα τὰ παιδία της ἤρσιος νὰ τὰ θωπεύῃ.

— Μαρκελίνα, εἶπεν ὁ Βαλόν, ἐνθυμῆσθε ὅ,τι πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν σας εἶχον εἶπει; Σας εἶχον προειδοποιήσει ὅτι θὰ ἐπανηρχόμην νὰ σας ζητήσω ἀπάντησιν, ἀφοῦ σας ἀφήσω καιρὸν νὰ σκεφθῆτε.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι, ναί.
— Καὶ ἡ ἀπάντησίς σας, Μαρκελίνα; Ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμὸν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν δακρύων.

— Συγχωρήσατέ μοι διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον σας προξενῶ, κύριε Βαλόν... Ἡ αἰτήσις σας καὶ ἡ ἐπιμονὴ σας, ἵνα μοὶ τὴν ἐπαναλάβητε μὲ τιμῶσιν ὑπερμέτρως, ἀλλ' ἀδύνατον νὰ γίνω σύζυγός σας.

— Διατί;
— Μὴ μ' ἐρωτᾶτε. Ἐνθυμήθητε ὅτι εἶμαι ἡ Ὁραία τῆς Κολάσεως, ὡς μὲ εἶχον ἐπονομάσει... Ὑπάρχει ἐν τῇ ζωῇ μου μυστικὸν τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι οὔτε θέλω νὰ σας ἐκμυστηρευθῶ. Λησμονήσατέ με, κύριε Βαλόν.

— Νὰ σας λησμονήσω, Μαρκελίνα, ἄ! νομίζετε ὅτι εἶνε εὐκλον;

— Ναί, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσητε.
Ἐφερε τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ἄνευ πικρίας εἶπε:

— Διατί νὰ σας συναντήσω; Ἡγέρθη, ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ἡ ἀπόφασίς σας εἶνε ἀμετακλήτος;
— Ναί, καὶ μετ' ἄλγους σας τὸ λέγω.
— Ἐσκέφθητε ὠρίμως;

— ὦ! ὄχι!
— Διατί;

— Διότι τὸ σκέπτεσθαι εἶνε συνώνυμον τοῦ δισταζεῖν, διότι αὐτὸ θὰ ἐσήμαινεν ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐγινόμην σύζυγός σας, καὶ ἡ σκέψις δὲν εἶνε δυνατὴ, ἀφοῦ ἀδυνατῶ νὰ φέρω τὸ ὄνομά σας.

— Ἀλλόκοτος γυνή... Πόσον μοὶ βασανίζετε τὴν καρδίαν.

— Σας ζητῶ συγγνώμην, κύριε Βαλόν... ἀλλὰ, μήπως καὶ ἐγώ, εἶμαι εὐτυχής;

— Τοῦλάχιστον, εἰπέτε μοι ὅτι μὲ ἀγαπάτε ὀλίγον...

— Σας ἀγαπῶ, βεβίως, ἐξ ὅλης ψυχῆς... Πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συνέβαινε τὸ ἐν-